Με πυξίδα την ενοποίηση και την αναίρεση της κατοχής

Εικοσιδυό χρόνια... Οσα περίπου χρειάζεται να μεγαλώσει μια ανθρώπινη γενειά... Ενα διάστημα, που οι δυο μεγάλες κοινότητες της χώρας μας, αν και τόσο κοντά, διαβιούν χωριστά και αποστασιοποιημένα. Και όχι μόνο αυτό αλλά διαβιούν σένα κλίμα καχυποψίας, αλληλοϋπόβλεψης και μισαλλοδοξίας. Ενα κλίμα που χωρίς κανένα κόπο ευνοεί και προωθεί τα διχοτομικά σχέδια του κ. Ντενκτάς και της Αγκυρας. Οι τουρκικές πολεμικές επιχειρήσεις του 74, παραχώρησαν τη θέση τους στο χρόνο, που δουλεύει σιωπηρά και υποχθόνια, χωρίς μάλιστα να προκαλεί τις οποιεσδήποτε "ευαισθησίες" της διεθνούς κοινής γνώμης...

Μετατρέπει ο χρόνος το μοίρασμα της πατρίδας σε μια όλο και πιο πολύ ξεθωριάζουσα θύμιση και παγιώνει μια μοιρολατρική αποδοχή, που ενισχύουν η χωρίς συνειδητοποίηση καλλιεργούμενη δυστυχώς μισαλλοδοξία και ο με το ένδυμα κάποιου παρεξηγημένου και απροσδιόριστου πατριωτισμού, εθνικισμός. Και άσκεφτα η Ελληνοκυπριακή πλευρά αντιπροτείνει στη διχοτομική πολιτική του κ. Ντενκτάς την ίδια περίπου μισαλλοδοξία και εθνικισμό, χωρίς να συνειδητοποιείται ότι χύνουμε έτσι νερό στο μύλο της διχοτόμησης.

Δεν είναι εύκολο η μεγάλη μάζα του λαού να μην ενεργεί παρορμητικά. Έτσι οι ευθύνες πέφτουν στους ώμους της ηγεσίας και της Κυβέρνησης, που θα πρέπει μακρυά από λαϊκισμούς και ευθυνοφοβίες, αφού πρόκειται για την πολιτική επιβίωση της χώρας, να βρουν τρόπο να κάμουν πράξη την πολιτική για ενοποίηση της πατρίδας μας.

Δυο είναι τα πιο σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε: η αναίρεση της κατοχής και η ενοποίηση της χώρας μας και η ένταξη στην Ευρώπη. Για το δεύτερο, πολύ σωστά οι Κυπριακές κυβερνήσεις έχουν υιοθετήσει μια πολιτική ευθυγράμμισης με την Ευρώπη, ώστε η ώρα της ένταξης να μας βρεί έτοιμους. Και τίθεται το ερώτημα, γιατί δεν καταβάλλεται καμμιά προσπάθεια, ώστε η ώρα της λύσης του Κυπριακού να βρει τις δυό κοινότητες έτοιμες για συνεργασία, παρά μόνο επιτρέπει να αλληλοδηλητηριάζονται, πέφτοντας διαρκώς στην παγίδα των τουρκικών προκλήσεων; Οι προϋποθέσεις της αλληλοαποδοχής δεν μπορεί να αναμένεται να δημιουργηθούν απ' έξω, ούτε από την Αμερική ούτε από την Ευρώπη. Την ώρα που συνεχίζεται η κατοχή της χώρας μας θα πρέπει να βρούμε τη δύναμη και την ωριμότητα να μην ρέπουμε διαρκώς στο "οφθαλμόν αντί οφθαλμού" αλλά ενεργώντας εγκεφαλικά και έχοντας για πυξίδα την προοπτική της ενοποίησης και αναίρεσης της κατοχής, ν' αρχίσουμε να κτίζουμε την εμπιστοσύνη κατεδαφίζοντας τον τοίχο της μισαλλοδοξίας και του εθνικισμού. Λέει η λογική ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος, κι' άς μην είναι κάτι τέτοιο ευκολο για τον πληγωμένο ή τον ηττημένο.

Πατριώτης δεν είναι αυτός που φωνάζει συνθήματα, αλλά αυτός που μπορεί να κάμει τις σωστές ενέργειες, όντας έτοιμος να πληρώσει το τίμημα της τόλμης και της ωριμότητάς του.

Εικοσιδύο χρόνια στασιμότητας και απογοητεύσεων είναι αρκετά για να δημιουργήσουν απελπισία και αποπροσανατολισμό. Ομως δεν θα πρέπει ν' αφήσουμε να συμβεί κάτι τέτοιο. Η χώρα μας θα πρέπει να επανενωθεί και οι σχέσεις των δύο κοινοτήτων να γίνουν ξανά ανθρώπινες.

18.7.96 — Νεοκυπριακός Σύνδεσμος